

да се смѣе. „Това не може да бжде. Азъ подарявамъ тритѣ наедно, а не отдѣлно по една. И ако нѣкой вземе само ябълката на щастieto, не спечелва нищо, защото тя изгубва тогава своята вълшебна сила. Ти само запази добрѣ тритѣ ябълки и гледай да не ги разбъркаш“.

Развълнувано отъ щастие, момчето цѣлуна жилестата ржка на бабата и тръгна. Веселъ хукна той, като прѣскачаше трѣвитѣ, камънитѣ и траповетѣ напрѣдъ си, да се завърне по-скоро.

„Само по-прѣдпазливо върви!“ извика слѣдъ него бабата, като се изправи и загледа на кждѣ замина.

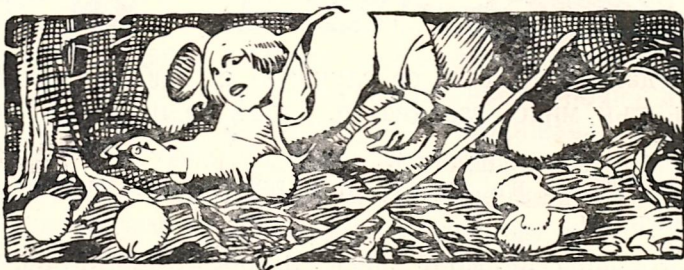
Горделиво си течеше пакъ сребристото поточе край него и си бѣбреше още по-силно отнапрѣжъ.

„Не те разбирамъ, не те разбирамъ!“ — му избѣбра съ насмѣшка момъкътъ и си замина.

Развълнувано като златно море се показва полето прѣдъ него.

„Върви си, върви си!“ — извика момчето и радостно литна нататѣкъ.

Настѣпи вече въ хладната зелена гора и поспрѣ малко. Ахъ, какво щастие извика момчето. Ами ако

размѣся ябълкитѣ? Но какъ може да бжде това! Тука въ дѣсната ми ржка е ябълката на щастieto, въ лѣвата — лошата ябълка на нещастieto, а въ джоба на желетката ми е ябълката на смъртъта. Тя нека си стои все тамъ. Чудно нѣщо пѣкъ, колко си приличатъ и тритѣ една на друга!

Като искаше да стигне много бързо, момчето почна пакъ да тича. Пакъ шумѣха кичеститѣ клоне на дърветата надъ главата му, но момъкътъ не ги и чуваше даже — толкова бѣ занятъ той съ своята радостъ. Из-